

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci žalobce: **M. D.**, státní příslušník Ukrajiny, t. č. bytem x, zastoupený JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Štěpánská 633/49, 110 00 Praha 1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, pošt. schr. 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2014, č. j. OAM-124/LE-BE03-ZA14-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce JUDr. Anně Doležalové, MBA, se přiznává odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování v částce celkem 10.200 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 28. 7. 2014, č. j. OAM-124/LE-BE03-ZA14-2014, rozhodl žalovaný o zastavení řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) z důvodu nepřípustnosti žádosti podle § 10a písm. e) zákona o azylu, neboť podal opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez

jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, ve které - respektive v jejím doplnění - namítá, že žalovaný nezjistil stav věci dostatečným způsobem. Podle § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o mezinárodní ochranu nepřipustná, podal-li ji cizinec opakovaně, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce v této souvislosti upozorňuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, podle něhož přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat jak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení azylu, tak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení doplňkové ochrany. Tedy i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce přitom nesouhlasí s názorem žalovaného, že bezpečnostní situace je aktuálně složitá pouze na jihu a východě Ukrajiny. K eskalaci konfliktu sice došlo pouze v některých oblastech Ukrajiny, politická situace je ale napjatá v celé zemi. Z všeobecně dostupných informací je žalobci známo, že Ukrajina se v současné době nachází na pokraji občanské války a v blízké době nelze vyloučit vnitřní ozbrojený konflikt na celém území.

Žalobce ovšem nesouhlasí ani s tvrzením, že v řízení neuvedl žádnou novou skutečnost relevantní ve smyslu zákona o azylu. Žalobce uzavřel sňatek s Českou a stal se tak rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Tato skutečnost může být relevantní při hodnocení existence podmínek dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť vycestování žalobce je v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), zakotvující právo na rodinný život. Česká republika je Úmluvou vázána a musí ji v souladu s čl. 1 a čl. 10 Ústavy ČR užít přednostně. Pokud žalobce doložil nové skutečnosti týkající se jeho rodinného života, měly tyto být meritorně posouzeny, a to i ve vztahu k dalším skutečnostem uváděným žalobcem a k situaci v zemi jeho původu. Pokud tedy žalobce uvedl, že se obává návratu na Ukrajinu kvůli bezpečnostní situaci v zemi, měl žalovaný posoudit i to, zda je možné po rodinných příslušnících žalobce spravedlivě požadovat, aby ho následovali.

Žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť ta neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. K námitce nedostatečného zvážení bezpečnostní situace na Ukrajině žalovaný uvádí, že se s tímto důvodem vypořádal zcela dostatečně, neboť si obstaral relevantní podklady a na jejich základě prokázal, že v místě žalobcova bydliště nedošlo k žádné změně stran bezpečnostní situace, která by odůvodňovala nové meritorní posouzení žalobcoví žádosti.

K námitce nedostatečného posouzení změny rodinných poměrů žalobce žalovaný uvádí, že tato skutečnost není pro řízení o udělení mezinárodní ochrany relevantní. Bude však posuzována v řízení o povolení přechodného pobytu dle zákona o pobytu cizinců, o němž si

žalobce požádal. Vycestování žalobce ve vztahu k rodinným vazbám žalobce na území České republiky bylo již v minulosti posuzováno, přičemž závěr správního orgánu byl potvrzen i v rámci soudního řízení.

Žalovaný trvá na tom, že žalobce ve své žádosti neuvedl žádné nové skutečnosti. Při svém postupu správní orgán neporušil žádné z ustanovení správního řádu, zákona o azylu či mezinárodních závazků České republiky a nedomnívá se tedy, že by vydání napadeného rozhodnutí předcházely takové vady řízení, které by odůvodňovaly jeho zrušení. Proto navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnul.

Žalobce ve své replice s vyjádřením žalovaného nesouhlasí, zejména s tvrzením, že ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné nové skutečnosti. Zásadně se vymezuje vůči tvrzení žalovaného, že skutečnost, že se stal rodinným příslušníkem občana České republiky, není relevantní pro řízení o udělení mezinárodní ochrany. Argumentuje judikaturou Nejvyššího správního soudu, který ve svém rozsudku ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012 – 31, uvedl, že nutnost vycestovat cizince – žadatele o mezinárodní ochranu, který prokazatelně na území ČR vede rodinný život, může být za určitých okolností nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, a tedy jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Na této skutečnosti a povinnosti žalovaného tyto okolnosti v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany řádně posoudit nic nemění ani fakt, že žalobce požádal o vydání povolení k přechodnému pobytu. Žalobce stejně tak nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že se nijak nezměnila bezpečnostní situace na Ukrajině, což dokládá citací novinových článků.

Krajský soud v Praze přezkoumal v žalobou vymezeném rozsahu napadené rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Učinil tak, aniž by nařizoval ústní jednání, neboť s takovým postupem soudu žalobce vyslovil souhlas výslovný a žalovaný konkludentní, kdy ve lhůtě soudem stanovené nevyslovil, že na nařízení jednání trvá (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Podle § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Z konstrukce právní úpravy uvedené v zákoně o azylu vyplývá, že v případě nepřípustných žádostí se řízení zastavuje, aniž by správní orgán musel přistoupit k meritornímu přezkoumání důvodů žádosti. Ze znění § 10a písm. e) zákona o azylu vyplývá, že novou skutečností je pouze taková skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala nebo o které žadatel objektivně bez své viny nevěděl.

První námitka žalobce směřuje proti nedostatečnému zjištění změny bezpečnostní situace v zemi jeho původu. Této námitce nemůže soud přisvědčit. Jak vyplývá z předmětného rozhodnutí i ze správního spisu, žalovaný za účelem vyhodnocení bezpečnostní situace shromáždil řadu relevantních podkladů. Konkrétně při rozhodování vycházel z Výroční zprávy Freedom House z ledna 2014, Informace ZÚ Kyjev ze dne 10. 3. 2014, č. j. 221/2014-KIEV, Zprávy CRS Kongres USA, Steven Woehrel, ze dne 24. 3. 2014, Zprávy Evropské Komise ze dne 27. 3. 2014, Informace MZV ČR ze dne 16. 4. 2014, č. j. 98524/2014/LPTP,

Informace Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě ze dne 23. 4. 2014, Informace ZÚ Kyjev ze dne 26. 5. 2014, č. j. 437/2014-KIEV, Informace MZV ČR ze dne 29. 5. 2014, č. j. 98525/2014-LPTP, a Infobanky ČTK „Země světa, Ukrajina“ ve stavu k 5. 7. 2014. Součástí správního spisu je rovněž protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, z něhož vyplývá, že žalobce byl s těmito podklady pro rozhodnutí seznámen. Zároveň byla žalobci dána možnost se k podkladům pro rozhodnutí vyjádřit a případně je doplnit. Žalobce v reakci na to pouze poukázal na oddací list, dokládající změnu jeho rodinného stavu, možnosti doplnit podklady hodnotící situaci v zemi jeho původu se nevyužil.

Na základě uvedených podkladů správní orgán dovodil, že situace v zemi žalobcova původu se od jeho poslední žádosti ve vztahu k jím uváděným důvodům nezměnila. Podle zpráv aktuálních v době rozhodnutí správního orgánu byla situace na západě Ukrajiny, odkud žalobce pochází, klidná a pod plnou kontrolou proevropsky orientované vlády premiéra Jaňuceka. S tímto závěrem žalovaného se krajský soud ztotožňuje a i on je toho názoru, že hrozba zásahu ze strany vládních či separatistických ozbrojených složek nehrozí na celém území Ukrajiny, ale platí pouze ve vztahu k problematickým částem (zejm. východ země). Ostatní části země jsou klidné a nebezpečí ozbrojeného konfliktu v nich nehrozí. Vzhledem k rozloze území Ukrajiny přitom objektivně není vyloučen přesun z nepokojných oblastí do oblastí konfliktem zcela nezasažených. Vážnou újmu spočívající v ohrožení života či lidské důstojnosti z důvodu vnitřního ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu přitom nelze konstatovat v situaci, kdy se místům ohroženým či postiženým ozbrojeným konfliktem lze vyhnout v rámci vnitrostátního přesunu.

Soud tudíž uzavírá, že ve vztahu k žalobci nelze mít za to, že by došlo k závažné změně situace v zemi původu opodstatňující podání nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tak jak ji vymezuje Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96.

Dále žalobce brojil proti neuznání svého sňatku s občankou České republiky za novou skutečnost uvedenou v opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Při právním posouzení této námítky vycházel soud z ustálené judikatury správních soudů, která byla shrnuta například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Azs 171/2014 - 31. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, *„že aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v tom případě je nová skutečnost způsobilým podkladem pro nové řízení. Uzavření manželství, jakkoli se jedná z hlediska žadatele o významnou událost, požadovanou relevanci nemá. To vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, který například v rozsudku ze dne 17. 9. 2003, č. j. 4 Azs 6/2003 - 55, vyslovil, že uzavření sňatku, a to ani s občanem České republiky, není zákonným důvodem, na jehož základě by vznikl právní nárok na udělení azylu v České republice (§ 12 zákona o azylu). Azyl za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu počítá pouze s udělením azylu rodinnému příslušníku azylanta. Pokud jde o tzv. humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu, samotná skutečnost manželství žadatele o azyl není důvodem hodným zvláštního zřetele tak, jak to má na mysli citované ustanovení zákona o azylu (k tomu například i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 Azs 3/2003 - 36). Ustanovení § 14a a 14b zákona o azylu rovněž svým zněním vylučují možnost aplikovat je na skutečnost uzavření manželství, pokud se nejedná o manželství s osobou požívající doplňkovou ochranu.“* Nejvyšší správní soud také dodal, *„že neposkytnutím ochrany manželu občana České republiky nebo, jako v posuzovaném případě, osobě požívající práva dlouhodobého pobytu v České republice,*

nedochází k zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života cizince. Žalobci v první řadě nic nebrání, aby své právo na rodinný život realizoval ve své vlasti, tím spíše, pokud jeho manželka je občankou téhož státu (když ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi). Pokud hodlá svůj rodinný a soukromý život rozvíjet v České republice, pak by se měl snažit upravit svůj pobytový status dle zákona o pobytu cizinců, nikoli dle zákona o azylu. Právě ustanovení zákona o pobytu cizinců totiž primárně chrání právo na rodinný a soukromý život zakotvené v čl. 8 Úmluvy (k tomu srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71).“

V citované věci sice Nejvyšší správní soud posuzoval případ, kdy se udělení mezinárodní ochrany domáhal manžel cizinky požívající práva dlouhodobého pobytu v České republice, nicméně své úvahy odvíjel právě od postavení manžela občana České republiky. Proto jsou jeho závěry plně aplikovatelné i na souzenou věc. Krajský soud tudíž uzavírá, že v dané věci v opakovaném řízení o udělení mezinárodní ochrany nebyly vzneseny žádné nové skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žalobce. Za této situace tudíž nebyl důvod, aby žalovaný vedl znovu řízení ve věci, neboť by musel v souladu s výše citovanou judikaturou dospět k závěru, že uzavření manželství není skutečností, která by mohla mít vliv na posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Vést řízení, které je předem odsouzeno k negativnímu výsledku, by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti.

Argumentoval-li žalobce v replice rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012 – 28, musí soud konstatovat, že tyto závěry nelze v dané věci aplikovat. Ostatně i žalobce v replice uvádí, že z tohoto rozsudku plyne, že nutnost vycestování cizince - žadatele o mezinárodní ochranu, který prokazatelně na území ČR vede rodinný život, může být za některých okolností nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného a soukromého života, a jsou tedy dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalobce si tedy je vědom toho, že uvedený závěr lze aplikovat pouze „za některých okolností“. Za této situace se soud proto zabýval skutkovými okolnostmi, za kterých byl shora uvedený závěr vysloven a z odkazovaného rozsudku zjistil, že šlo o matku tříletého syna (o něhož celodenně pečovala), která by za účelem zajištění pobytu v režimu zákona o pobytu cizinců (podání příslušné žádosti) musela vycestovat do Vietnamu. Současně Nejvyšší správní soud poukázal na skutečnost, že žádost o udělení dlouhodobého pobytu byla v jejím případě již jednou zamítnuta. Za této skutkové situace Nejvyšší správní soud žalovanému vytkl, že jeho rozhodnutí, které se těmito okolnostmi nezabývalo, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a pro nedostatečně zjištěný skutkový stav. Nyní souzená věc je však skutkově odlišná. Děti manželky žalobce jsou jednak podstatně starší a dále také země původu žalobce není od České republiky tak vzdálená, jako v předchozím případě posuzovaném Nejvyšším správním soudem. Soud nepochybně, že situace v žalobcově rodině není jednoduchá, nicméně musí uzavřít, že se situací posuzovanou Nejvyšším správním soudem srovnatelná není.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému pak žádné náklady řízení, jejichž náhradu by mu bylo možné přiznat, nevznikly.

Žalobci byla pro řízení před soudem ustanovena advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Výše odměny byla stanovena za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč spočívající v převzetí a přípravě zastoupení včetně první porady s klientem, která byla v tomto případě nahrazena nahlížením do spisu, a dvou písemných podání soudu (žaloba a replika) – § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif), dále tři paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem 10.200,- Kč. Ustanovená advokátka není plátkyní daně z přidané hodnoty. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 27. ledna 2016

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová